

Nyhetsbrev från Tuki Nepal Society.

Julbrev 2014

Namaste alla faddrar och sponsorer!

Här kommer årets sista nyhetsbrev. Det innehåller en kort berättelse från besöket Eva m fl gjorde nu i november, en presentation av mikrofinansieringsprojektet och en rapport om den lab-utrustning vi skrev om i förra nyhetsbrevet.

Ni kan också läsa om byn Tibling där Tuki Nepal under några år kommer att hjälpa till att med barnmorskans lön.

Dan har skrivit om Barnhemmet Indus, som också besöktes under resan i november.

Till sist kommer två resebrev från Eva Mac Lachlan och Ulf Mårtensson som har varit volontärer i Jyamrung.

Medlem i Tuki Nepals styrelse?

Verksamheten inom Tuki Nepal förändras kontinuerligt och nya idéer och projekt tillkommer. Därför diskuteras också regelbundet hur stor styrelsen bör vara och hur den skall vara sammansatt.

Om du är intresserad av att engagera dig djupare i Tuki Nepal, och därmed skulle vara intresserad av att bli medlem i styrelsen, så skriv gärna lite om dig själv samt varför du vill bli styrelsemedlem och vad du känner extra för i vår verksamhet och skicka till info@tukinepal.org.

Årets Julklappar!!!

Vill du ge bort en julklapp som blir till nytta i Nepal? Vi föreslår ett bidrag till:

Mikrofinansieringsprojektet, som beskrivs i det här nyhetsbrevet, kommer att behöva mer pengar i början av 2015 då 2 grupper av kvinnor i Jyamrung startar nya mikrofinansieringsprojekt med syfte att ge fler kvinnor lån till att köpa in en get. En get som sedan ger pengar i form av killingar som antingen säljs eller behålls som avelsdjur.

Bankgiro: 5698-1673 – Skriv Mikrofinansiering samt ditt namn och mailadress/ adress på inbetalningen.

Indus barnhem i Kathmandu – se artikel i detta nummer.

Tuki Nepal har sett till att de 7 barnen på Indus barnhem haft mat och kläder under hösten som gått. Nu till jul är det dags att skicka över mer pengar till mat för det kommande 6 månaderna.

Bankgiro: 5698-1673 – Skriv Indus barnhem samt ditt namn och mailadress/ adress på inbetalningen.

Att kolla upp våra projekt

I november månad reste en liten grupp på 5 personer till Nepal och Jyamrung. Det var både en nöjesresa och en resa för att kolla upp alla våra projekt. Att följa upp och granska att de pengar vi skickar till vår systerförening Tukee Nepal Samaj verkligen hamnar där de ska är en mycket viktig del i Tuki Nepals arbete. Alla sådana här resor sker förstas på de resandes egen bekostnad och därför brukar de bli en kombination av nytta och nöje. Fast jag måste tillstå att även jobbet med att granska våra projekt är ett rent nöje. Och hittills har vi inte haft någon som helst anledning att betvivla att de pengar vi skickar inte hamnar där de är tänkta att göra nytta. Tvärtom lyckas Tukee Nepal Samaj ofta att få mer för pengarna än vad vi avtalat med dem. T ex har pengarna vi skickat över till vuxenundervisning under året dubblats flera gånger om genom det samarbete man haft med ett regeringsprojekt för vuxenundervisning. Kostnaderna för driften av sjukstugan har varit något lägre än vi beräknat och ingen ökning har skett då det gäller våra fadderbarn i skolan – något som inneburit att vi varje år ökat antalet fadderbarn i klass 1 – 10 med ungefär 10 elever per år.

Vid varje fadderresa vi gör till Nepal och Jyamrung granskar vi något eller några projekt. Men den här gången har jag tillbringat lite längre tid i Jyamrung och därmed hunnit med att granska alla våra projekt. Jag kommer att berätta om Mikrofinansieringsprojektet och ett litet nytt projekt i byn Tibling som vi åtagit oss att sponsra i tre år framåt. Och så blir det lite om hur skolan i Jyamrung mottog det laborationsmaterial som Bergundaskolan i Växjö skickade med oss till Jyamrung.

//Ewa Söderberg, kassör i Tuki Nepal

Mikrofinansieringsprojektet i full gång

Att starta ett projekt som innebär att bybornas ekonomi förbättras och kanske också att små företag börjar växa i byn har länge varit en målsättning för Tuki Nepal. Men allting tar tid och det gäller att invänta rätt tillfälle. Vid en fadderresa för snart 3 år sedan samlade resenärerna ihop 10 000 rupies (runt 760:-) som man lånade ut till en kvinna i byn som ville köpa en symaskin. Kvinnan som heter Laxmi Ithany hade året innan skadat sig mycket allvarligt i en fallolycka när hon var ute och samlade mat till djuren. Tuki Nepals sjukfond hjälpte henne att få läkarvård, operationer och rehabilitering och Laxmi hämtade sig mycket bra. Men hon skulle aldrig mer kunna arbeta med ett hårt jordbruksarbete. Det var därför hon ville låna pengar till en symaskin. Idag syr Laxmi kläder till hela byn och hon betalade tillbaks lånet inom stipulerad tid. Det var dessa pengar som blev starten på mikrofinansieringen i byn. Och Laxmi Ithany har blivit ordförande för mikrofinansieringsgruppen.

Idag deltar över 90 kvinnor från byn i 3 olika mikrofinansieringsgrupper. Och ytterligare 2 grupper kommer att köra igång inom kort. Den här verksamheten, som ännu inte hållit på i ett år, har engagerat byns kvinnor väldigt mycket. Varje grupp väljer de personer som ska hålla i projektet men alla kvinnorna jobbar tillsammans fram regler och rutiner för hur verksamheten ska drivas.

Man har möte 1 gång per månad och hittills har ingen missat ett möte såvida man inte varit sjuk. Projektet innehåller 2 delar, ett låneprojekt för att varje kvinna ska kunna köpa en get och ett annat projekt som mer kan kallas en social lånekassa och där alla deltagare sparar 50 rupies/ månad för att sedan kunna låna ut dessa pengar till mer akuta saker som en begravning, ett sjukhusbesök eller för att kunna gå till tandläkaren.

Till båda projekten har både Tuki Nepal och det nepalesiska företaget Mountain Delight bidragit med pengar.

Hittills har 32 kvinnor fått lån till en get med 4% ränta. Lånet ska betalas tillbaks efter 1 år då fler kvinnor får låna. Räntan betalas varje månad men amortering endast vid slutlånetid. Gruppen bestämmer vem som lånar först – den som behöver bäst. Regler för hur man gör om en get dör innan lånetiden är slut har utarbetats av grupperna.

Laxmi

Men egentligen är den andra delen av projektet, det jag kallar en Social lånekassa, det allra mest intressanta. För den här metoden som innebär att man både sparar och lånar kan utvecklas till att bli en långsiktigt hållbar by-bank för byborna, en bank där det endast är de egna pengarna som används och ingen utomstående behöver lägga in några pengar. Detta började några av kvinnorna så smått förstå efter det samtal jag hade med dem kring räntor. Några tyckte att räntan var för hög i den sociala lånekassan där den är 18%. Och det är ju en ganska hög ränta – men när man började diskutera kring detta förstod man plötsligt att det bara var de själva som tjänade på en hög ränta – ingen annan tar hand om räntan, den blir till mer pengar att låna ut.

Mikrofinansieringsprojektet har lett till en annan mycket positiv utveckling - det har satt igång kvinnorna som plötsligt syns och hörs i byn. Det fungerar som en slags kvinnokommitté och har bidragit stort till en kvinnlig social gemenskap. Aldrig förut har någon kvinna hållit tal vid de möten eller välkomstscenerier vi brukar bli inbjudna till, men den här gången var det 3 kvinnor som höll tal, ordförande och sekreterare i mikrofinansieringsgruppen och en av de kvinnliga lärarna. Och detta är stort – när kvinnorna tillsammans och över kastgränserna jobbar ihop för att utveckla byn. Förmodligen har också den vuxenundervisning som skett övre hela byn bidragit till detta.

Styrelsen för Tuki Nepal i Sverige har diskuterat mikrofinansieringsprojektet och kommer att arbeta för att det på sikt övergår till ett projekt där hela projektet är byns och inga pengar behövs sättas in av oss eller någon annan sponsor. Men för att nå dit behöver vi satsa en del pengar på utbildning och anställning av några kvinnor från byn som kan ansvara och driva projektet. Vår förhoppning är att någon av de flickor som vi sponsrar genom Angeles fond ska kunna bli dessa ”spindlar i nätet” och kunna driva mikrofinansieringen vidare.

Inom Tuki Nepal i Sverige har det bildats en liten grupp om, än så länge 5 personer, som ska jobba med att utveckla projektet. Gruppen har plats för fler deltagare!

Det är med stort intresse jag följer utvecklingen av detta projekt!

/Ewa Söderberg

Intresset och behovet av glasögon hos byborna i Jyamrung var stort när vi plockade fram de läsglasögon Jacobssons Optik i Växjö skänkt till vår resa. Vi provade ut glasögonen med hjälp av en nepalesisk dagstidning och en nål och en tråd.

Laborationsmaterial till skolan i Jyamrung

I förra nyhetsbladet efterlyste vi material som lärarna i Jyamrung skulle kunna använda till att utveckla sin undervisning med laborationer inom fysik och kemi. Högstadielärare på Bergundaskolan i Växjö hörsammade detta upprop och plockade ihop en låda med material man trodde skulle kunna bli till användning i Jyamrung. Lärarna i Jyamrungs skola hade skrivit ner en lista på vad de behövde och en hel del av detta fanns med i den lab-låda vi hade med oss till Nepal. Det var mätglas, provrör, tidtagarur, lackmuspapper, en kikare, strömkopplingar för fysiken, lappar och mycket mera. För lärarkollektivet i Jyamrung blev upppackningen av lab-lådan rena julafton. En av lärarna, Anita Dhaunya, som för övrigt var ett av våra första fadderbarn när vi startade 2005, har hunnit bli lärare och hon utsågs till laborationsansvarig eftersom hon undervisar i science. Det tog en dryg timme att gå igenom, prova och fundera ut vad alla grejer skulle användas till – och det var med stort intresse man undersökte allt mycket noga innan det sattes in i ett låst skåp på lärarrummet/ rektorsexpeditionen.

Då det saknades en del grejer för att kunna genomföra de laborationer man ville göra, gav vi lärarna löfte om att handla in det som saknades i Kathmandu och skicka kvittot till oss att betala. Så nu är det nog full fart på laborerandet i Jyamrung skola.

Med oss hem fick vi ett fint brev från en av lärarna som berättar lite om skolan och tackar för all hjälp.

Vi tackar också Bergundaskolans högstadium för allt labmaterial och särskilt för att de skickat med skyddsglasögon och en uppmaning till sina nepalesiska kollegor att märka upp farliga vätskor med varningsmärken. Förebyggande säkerhet är absolut ingenting som man jobbar med i Nepal – inte i skolorna och ingen annan stans heller.

/Ewa Söderberg

Barnmorska i byn Tibling

Under våren fick Tukee Nepal Samaj, vår systerorganisation i Nepal, en förfrågan från en liten by tre dagsmarscher norr om Jyamrung, allra högst upp vid berget Ganesh Himals (7 422 m ö h) fot. I byn, som heter Tibling och även i dess grannby Sertung, hade ett projekt med en liten sjukstuga i vardera by startats för drygt 2 år sedan. I båda dessa små sjukstugor fanns en barnmorska anställd av bybor, distriktssjukhuset och en för oss okänd organisation. Finansieringen hade nu tagit slut utan någon förvarning och barnmorskorna skulle få sluta sin anställning och byarna skulle bli utan någon som helst medicinsk personal. Tilläggas kan att de här byarna ligger mycket isolerat högt uppe i bergen och det finns inga bilvägar dit utan det är vandring 2 – 3 dagar som gäller.

Tukee Nepal Samaj frågade oss om Tuki Nepal kunde tänka sig att hjälpa till och styrelsen beslutade i somras att göra det, men med vissa villkor. Dessa villkor innebär att Tuki Nepal åtar sig hjälpa byn Tibling med

- att betala del av barnmorskans lön under 3 års tid och att byborna under tiden jobbar på att lösa lönefrågan på annat sätt under dessa 3 år;
- att Tuki Nepal står för 80% av lönen år 1, 60% år 2 och 50% år 3;
- att Tukee Nepal ansvarar för projektet i Nepal och också ger feedback på hur det fungerar.

Tilläggas kan att en barnmorskälön är på 12 000 rupies i månaden, något som motsvarar 900 kronor. Byborna har varit mycket angelägna om att barnmorskan ska finnas kvar i byn och kommer själva att bidra med resten av lönen under år 1 och sedan försöka lösa det på ett bra sätt inför framtiden. För 5 år sedan besökte några av Tuki Nepals faddrar byn och då fanns ingen sjukstuga alls i området. Nu planerar vi att låta en kommande fadderresa besöka projektet och då få möjlighet att också göra en fantastisk vandring upp i ett område som sällan eller aldrig besöks av västerlänningar.

Då det gäller den andra byn, Sertung, fanns inte samma vilja från byborna. Så där finns nu ingen sjukstuga eller barnmorska. Däremot har Tuki Nepal åtagit sig att sponsra barnmorskans vidareutbildning till tandhygienist, en treårig utbildning. Jag träffade Srijjana Tamang som barnmorskan heter och som i september påbörjat sin tandhygienistutbildning. Hon berättade att hon vid sina 2 år i Sertung som barnmorska insett hur dålig tandstatus byborna hade och hon vill nu skaffa sig ytterligare en utbildning för att kunna göra nytta på landsbygden. Hon sa att det finns tid att jobba med både barnafödslar och tänder – barn föds ju inte hela tiden.

Srijjana Tamang har skrivit på ett avtal som ger henne 3 års utbildning mot att hon förbinder sig att stanna minst 2 år i vår sjukstuga efter avslutad utbildning. Såväl Tukee Nepal Samaj som vi i svenska Tuki Nepal inser det bra med att ha en person med dubbelkompetens anställd i vår sjukstuga.

//Ewa Söderberg

Srijjana

Indhus – ett barnhem på G

Fredag eftermiddag i november. Det är 25 grader varmt och soligt i Kathmandu. Jag är på besök hos Indhus Barnhem i stans utkant. Det har gått drygt åtta månader sen förra besöket.

Ewa har med en laptop från Sverige och så fort barnen kommer hem från skolan formligen kastar de sig över datorn, kollar igenom alla program, skriver, tjoar i munnen på varandra och försöker alla få plats vid tangenterna!

Lahlit, som är tolv år gammal och går i sjunde klass, kommer lite försynt fram till mig och säger leende. ”Nästa gång kan ni väl ta med ett usb med dataspel på?” ”Javisst”, lovar jag, fast jag egentligen är helt säker, på att han kommer att ordna det på nåt sätt långt innan – Pirate Bay finns också i Nepal!

Det bor sju barn på barnhemmet nu. Tre flickor åtta, elva och tolv år gamla. Och fyra pojkar, nio, tio och två på tolv år. En flicka har nyligen återvänt till sina släktingar.

Lilla Sabina Tamang är yngst med sina åtta år. Hon har gått ut klass tre, men har svårt i skolan och kommer att gå om från klass ett igen. Sabina är nyast på barnhemmet, föräldralös och har också nyligen skilts från sin lillebror. Jag får ingen riktig klarhet i vad som är hennes problem i skolan eller hur vi skulle kunna hjälpa henne. Tänk om man kunnat prata med henne på hennes eget språk!

Sabina

Vårt besök är helt oanmält, men här är lika rent och snyggt som i mars och barnen lika fina i sina röda skoluniformer. Stämningen går riktigt i topp när Ewa plockar fram nya, färgglada ryggor från Sverige och pennskrin med en massa färgpennor i. Barnen ritar och stojar för fullt.

Indhu blir plötsligt allvarlig och berättar att hon är ensam och så rädd för att bli sjuk – för vad ska då hända med barnen. Hon gråter lite och Nirmala, vår tolk från Tukee Nepal Samaj, börjar också torka sig i ögonen. Men barnen plockar upp oss igen. ”Nu har vi bestämt att vi ska spara ryggsäckarna till nästa termin. Vi sliter upp de gamla först”, säger tolvårige Amrit och får medhåll av hela gruppen.” Men färgpennorna använder vi redan!”

När vi lämnar tackar Indhu för all hjälp från Tuki och berättar att hon i höst för första gången på flera år haft råd att laga kyckling till barnen. Och de älskar alla kyckling!

Precis när jag ska stänga grinden efter oss kommer Lahlit fram och påminner om det där usb:t: ”Don’t forget the computer games!”.

//Dan Söderberg

Sjuksköterska och volontär på Jyamrungs healthpost oktober 2014

Eva Mac Lachlan

Efter en månads vistelse i Nepal förra våren med vandring till Everest base camp och i Annapurna-området lärde vi känna Ram på Mountain Delights och fick höra om Jyamrung och Tuki Nepal. Vår kärlek till landet och människorna där gjorde att jag redan då bestämde mig för att komma tillbaka och arbeta i hans by som sjuksköterska.

När jag kom hem kontaktade jag Ewa på Tuki Nepal och blev medlem och anmälde mitt intresse att vara med i hälsogruppen. Så på den vägen blev det att jag och min vän Ulf åkte igen den 4 oktober för ännu en månads vistelse i detta fantastiska land.

Vi började med en 12 dagars tältad vandring i övre Ganesh Himal som bjöd på otroliga vyer och upplevelser. Vi hade underbart väder med soluppgångar på snöklädda berg och fullmåne som lyste upp topparna när natten föll på. Ett dygn var det rejäl nederbörd och det var samma oväder som så tragiskt orsakade många människors död i Annapurnaområdet där det kom som stora mängder snö. Detta fick vi vetskap om flera dagar senare när vi kom till lite mer bebodda trakter och hade telefonuppkoppling. Vandringen avslutades i Jyamrung med avskedsfest längst upp på toppen av berget med utsikt över byn, floden och Manasalu.

Nästa dag vandrade Ulf och jag tillsammans med vår guide och tolk, Babu, ner till byn där vi blev inkvarterade hos Sita och hennes familj. Vårt volontärsarbete började påföljande dag.

Jag hade av hälsogruppen fått ett antal uppgifter att göra och följa upp under min vistelse. Det var att lära känna den nya personalen på sjukstugan samt bedöma deras kompetens och arbetssätt. Vidare skulle jag överlämna och instruera dem att använda en inköpt hemoglobinmätare för att enkelt kunna mäta blodvärdet på patienter där man misstänker blodbrist. Hade även med mig en blodsockermätare som introducerades samt en hel del annan utrustning. Andra uppgifter var att följa upp rutiner, kolla över belysning, råttproblemet, städning samt läkemedelsförrådet. Vi hade ett gemensamt möte med personalen och hälsokommittén som var mycket positivt och de var så nöjda med den nya healthassistent Bal. Vi besökte också en statlig healthpost i Kahare och hörde hur de arbetade. Vi gjorde hembesök till två barn som senare fick komma till specialistvård i Kathmandu.

En ny månadsrapport infördes där vi nu kan följa statistik på antal besök och vilka slags sjukdomar som är vanliga samt vilka läkemedel och behandlingar som erbjuds. Personalen har möjlighet att framföra förslag på förbättringsarbete för att på så sätt bli mer delaktiga.

Dagarna fylldes med arbete på sjukstugan där jag fick nöjet att arbeta med Bal, Joshna, Roshani och ShivaHari. Vi hade ett gott samarbete och jag deltog i patientarbetet på mottagningen.

I vanliga fall arbetar jag som distriktsköterska på en vårdcentral och på många sätt liknar det mitt arbete hemma.

Människorna som söker vård har ofta samma besvär.

Det kan röra sig om vanliga infektioner såsom hosta, feber och förkylningar, olika utslag, sår, värk i leder, rygg och knän samt magbesvär som magkatarr och liknande.

Vad som skiljer är att det är under mycket enklare former man arbetar, ingen tillgång till läkare och fina analyser och utrustning. Det är ofta långt för patienterna att gåendes ta sig till sjukstugan så det är inte lika lätt att be dem komma för en uppföljning om en dag eller två.

Det finns en övertro på läkemedelsbehandling som bot på allt och det är lätt att förskriva onödig antibiotika, ett problem som finns överallt och som leder till multiresistenta bakterier.

Vi pratade mycket om detta och den nya healthassistenten Bal hade en bra inställning och ville arbeta mer med att upplysa befolkningen om att mediciner inte alltid är den bästa lösningen.

Eva, Shiva, Bal och Joshna

Mina dagar på sjukstugan gick snabbt och Ulf och jag brukade avsluta arbetsdagen med ett bad i floden. På kvällen serverades fantastiskt god Dhal bat i köket hos Sita som hon lagat över öppen eld. Vår värdfamilj var underbar och vi kände oss som en del av familjen och deltog även lite i riskörd och annat. Under en helg firades Tihar som är en av deras viktigaste högtider och vi hade förmånen att få fira den med familjen.

Joshna mäter blodvärdet (Hb) på Roshani

Arbetet på sjukstugan i har varit fantastiskt roligt och givande. Det i kombination med att bo hos en familj i byn är bästa sättet att lära känna Jyamrung och dess underbara människor. Jag hoppas att fler vill åka dit och fortsätta detta fina samarbete.

Ingenjör och volontär i Jyamrung oktober 2014 Ulf Mårtensson

Som Eva Mac Lachlan skriver på annan plats i detta nyhetsbrev så var det under vår Everestvandring förra året som vi kom i kontakt med Tukis verksamhet. Inför årets vandringsresa till Nepal i år dök det upp en möjlighet för mig att göra en insats i byn. Efter denna, vår tredje vandring i detta fantastiska land, med sin vackra natur och sina underbara människor så kom vi fram till Jyamrung.

Mina uppgifter i byn var att gå igenom alla solcellsinstallationer, inspektera ledningsnät och vattenfiltren från mikrokraftverket, se över belysningsfrågan i sjukstugans olika behandlingsrum samt förbereda för uppdatering av elsystemet i sjukstugan till svensk standard. Jag intervjuade också ägarna till de två småskaliga biogasanläggningarna som finns i byn. Företaget jag jobbar på hade skänkt fyra bärbara datorer som vi hade med oss och som skall användas på skolor etc.

Koll av sjukstugans batterier

Vi besökte skolan en av de första dagarna i byn och redan där började jag mitt uppdrag. Jag insåg snabbt att säkerhetstänket när det gäller elinstallationer i Nepal ligger på en helt annan nivå än vi är vana från i vårt genomreglerade Sverige. Man hade till exempel stora batterier, typ lastbilsbatterier, i klassrum och bibliotek, helt oskyddade för nyfikna barnfingrar. Jag påpekade de brister jag fann för skolans personal och de förstod riskerna och lovade att åtgärda dem. Det var roligt att vara med i några av klasserna, bl a på en engelskalektion, där jag av naturliga skäl kunde hänga med, samt på en mattelektion för sjunde klasserna. Den senare hölls på nepalesiska vilket gjorde att jag inte fattade ett dyft men jag kollade i läroböckerna och insåg att dessa elever måste varit väldigt duktiga för det var matte på en nivå som jag undrar om en svensk niondeklassare hade hängt med på...

Att jobba som "el-volontär" var en kul uppgift! Min bakgrund som elingenjör kom väl till pass. Jag började med att gå igenom sjukstugans solcellsinstallation för att bl a förbereda för ett eventuellt kylskåp där vacciner och andra temperaturkänsliga läkemedel skulle förvaras. Under den genomgången fick jag åter bekräftat att det här med el och elsäkra installationer är inget som man tyvärr har speciellt mycket förståelse för. Jag hittade flera allvarliga brister, en del kunde jag åtgärda direkt, andra rapporterade jag hem om så att nästa gång som skulle ner kunde ta med sig reservdelar etc för att reparera det som felade.

En dag vandrade vi upp till övre delen av Jyamrung, upp till Sharkaigon. Denna del nås inte av ledningsnätet från mikrokraftverket så där har Tuki bekostat små solcellsinstallationer, en i vart och ett av husen. Vi blev som vanligt väldigt väl bemötta och efter att vår fantastiske tolk, Babu, förklarat vad jag ville, så dök jag in i husen och började åter att mäta och kolla upp funktionen på solcellerna. Tyvärr var det flera anläggningar som inte fungerade som avsett. Vi lovade att se till att detta skulle åtgärdas snart.

Koll av solceller

Under alla mina vandringar kors och tvärs i byn kollade jag elstolpar och elledningar så att det inte hängde växtlighet i direkt kontakt med ledningarna samt letade efter lutande stolpar. Jag antecknade GPS-koordinater på de som måste åtgärdas. En del bybor som inte träffat oss undrade nog vad jag var för en lustig filur som tydligen hade ett märkligt stort intresse för igenväxta elledningar och som i sin jakt på sneda stolpar genade över både risfält, klättrade i branterna, vadade i vattendrag, hela tiden med anteckningsblocket och GPS-indikatorn (app i min iPhone) i högsta hugg. Ibland träffade jag på någon pratglad bybo och med hjälp av mitt tre till fem ord stora nepalesiska ordförråd, lite halvknackig engelska samt en stor portion teckenspråk lyckades jag för det mesta förklara varför elstolpar, speciellt lutande sådana var så intressanta...

Under min tid i byn så gav det mig personligen otroligt mycket att vi fick bo i en familj och dela deras vardag. Sita och Omar gjorde verkligen så att vi kände oss hemmastadda. Att uppleva deras vardagsbestyr på nära håll under två veckor gör att man fått lite andra perspektiv på livet här hemma i Sverige. Jag finner mig ibland trött att höra människor i Sverige ”gnälla” över petitesser som man i Nepal inte ens skulle höjt på ögonbrynen för. Man får helt enkelt en annan syn på det som vi här hemma allt för lätt tar för givet varje dag. Att man har en kran som det kommer varmt och kallt vatten ur. Att man har ström och därmed ljus bara genom att trycka på en knapp och en spis att laga mat på. Ett kylskåp där vi kan förvara vårt överflöd av mat. Kort sagt man blir lite mer tacksam över att man får leva i Sverige. Trots avsaknaden av allt detta som vi har så är människorna i Nepal otroligt vänliga, tillmötesgående och hjälpsamma. Jag glömde visst glada också!

Du som funderar på att åka runt halva jorden till ett litet land vid randen av Himalaya mäktiga berg – Gör det, du kommer att få minnen för livet. Nepals natur och människorna som bor där kommer ge dig massor av ”Wow”-upplevelser!

Så här blir du fadder, sponsor eller medlem i Tuki Nepal:

Fadderskap skolbarn:	800:-/ år eller 70:-/ månad
Fadderskap sjukstugan:	1200:-/ år eller 100:-/ månad
Medlemskap:	150:-/ år för enskild, 200:-/ år för familj

Företagssponsor till sjukstugan: valfritt belopp som betalas regelbundet under en längre tid
Betala till bankgiro: 5698-1673 - glöm inte att skriva dina kontaktuppgifter så att vi kan skicka nyhetsbrev.

Angeles fond har särskilt bankgiro: 5747-4447 (pengarna går till att betala högre utbildning för flickor)

Alla pengar som kommer in till Tuki Nepal som fadderavgifter, sponsorbidrag eller gåvor går direkt till våra projekt i Nepal. Medlemsavgifterna bekostar vår lilla administration